

I begynnelsen...

Historien om Korets dannelse v/orig. ITKD

Og det skjedde i de dager...

Det e løye kor fort någen glømmе. Ikkje før har det gått femogtyve år, så har de pillemenn glømt ka så skjedde den gang og kordan.

Eg e sikker på at der e mange av dokker så har det sann. Men heldigvis e der någen så ennå har ein krystallklare hukommelse, og ikkje slide med å huska verken ka kånå eller ongane hette. Heldigvis e der någen så uden problemer kan skru tiå tebage femogtyve år, så står det for de, klart så blekk, kordan det heila starta.

Heldigvis for dokker, så har dokker sånne så Benna, Geir, Erling og meg. Me huske alt. Me huske kem så sa ka, ka tid det blei sagt og ka så blei vedtatt. Heldigvis e medlemmene i ITKD, allså Initiativtakerne Te Korets Dannelse, liga krystallklare i håvene sine så lysakronå i bestastuå i kongens slott.

- Ja, eg huske godt det fyssta møte me hadde, hemma hos an Erik, seie eg, med ein skråsikkerhed så bare kan sammenlignas med de så tror på Snåsamaens helbredande evner.

- Nå må du gje deg, seie Benna, - han Erik va kje med på det fyssta møte, og ikkje hadde me någe møte hemma hos han heller.

- Nei, det fyssta møte va jo hemma hos an Erling, seie Geir, itte å ha spolt tebage.

Ein eller aen plass tog spolingå feil retning.

- Me hadde ikkje någe møte hemma hos meg, seie an Erling. Og når det ordensmenneske seie at me ikkje hadde någe møte hemma hos han, så kan du ta deg et fast tag i sangarhuå på at han har rett.

Eg tror eg hoppe øve kor me hadde møte henne. Geografien e jo ikkje så jysla viktige i denne sammenhengen. Det viktigste e at me hadde møte, og at det kom någe ud av det.

Me visste ikkje der og då kor det kom te enda. Me visste bare at me fira, kver på vår kant, hadde gått å sysla med tanken om å starta kor. Adle likte å synga og någen visste forskjell på ei heilnota og ein fodnote. An Erling va liksom knudeponktet. For det va han eg snakke med om å synga samen. Siden han e familiært knytta te Benna, så va kompis med Geir, og siden Benna og Geir hadde snakt om å synga samen, og Benna fortalte det te Erling, henge dokker med? så sa an Erling te meg at han hadde snakt med Benna om det sama, og at Benna hadde snakt om det sama med ein så hette Geir. Og så blei me enige om å mødas.

-Og det fyssta møte hadde me hemma hos an Erik...

Nei, det va jo det me ikkje hadde, men sjid vannari.

Eg lure på om det ikkje va Benna så foreslo an Erik som dirigent. For det va jo kje hemma hos an Erik me hadde møde, for han va jo kje med, så det va sikkert på det fyste møde at nagen tenkte på han. Og det va jammen ikkje domt tenkt.

Han Erik blei sport, og han Erik sa ja. Ka han sa ja te, ant an ikkje. Og eg e jammen ikkje heilt sikker på om han heller i dag heilt vett ka det va han sa ja te. Men at han sa ja va jaffal någe av det besta så konne skje. For der kan kje vera tvil om at uden an Erik så hadde ikkje Song- og Spelkorlaget av 8. mars & Søn våre ka det e i dag. Eg e jammen ikkje sikker på om der hadde våre någe kor med det navnet i det heila tatt i dag, merr enn femogtyve år itte starten.

Det blei bestemt at me sko spør folk me kjende om de ville ver med i kor. Eg sko skaffa øvingslokale, for eg kjende han Willy Falch så va sjefen i Grafisk, og styrte Typografenes Hus med stødige hånd. Me fekk lov å vera der, og fyste øvelse sko vera 1. mars – trodde me.

Ka tid me bjunde å diskutera navnet på koret e eg ikkje sikker på. Men det va på et møde det og. Eg huske at med drødla voldtigt, og at me itte kvert blei enige om at det måtte ble et flott og langt navn. Eg tror at me adle fira i ITKD bidro te navnet. Eg huske jaffal at eg slengde på & Søn, og dermed fekk eg det ærefulle oppdraget å bli korets fyste & Søn.

Så ringde an Willy og sa at der va komt någe i veien sånn at me ikkje konne øva 1. mars.

Neiveldå, då får me bare udsedda det ei uga te 8. mars!

-Te 8. mars?!

Jippi!

Det e jo Kvinnedagen! Det må jo vera den beste dagen av adle å starta et mannskor på!
Og det va sånn det va. Det va derfor koret blei stifta på Kvinnedagen. Ein rein tilfeldighet, allså.

Så satt me der, rundt et bord, 12-13 stykker, på den fyste øvelsen. Me i ITKD hadde smørt rondstykker og kokt kaffi, og me satt der og hadde det løye. Heilt te an Erik sa:

-Nå ska me still opp, for nå ska me synga!

-Ka? Synga? E det på alvor?

Der va faktisk nagen så reagerte sånn. Men jammen blei de med. Me stilde opp med ryggen mod vinduet mod Wesselsgadå. Og eg tror at det allerede då, på den fyste øvelsen, blei sånn at radiatoren blei det besta holdeponktet koristane har i livet, bortsett fra morene, då.

Eg tror at det og va allerede på fyste øvelsen at begrebet ”kastratar” blei nevnt. Og de fekk beskjed om å stå te høyre for radiatoren. Me så fekk varmen fra radiatoren rett i rompå, tog selvfølgelig navnet ”radiatorstemmen”. ”Bonka” kom seinare. men ikkje så møje seinare.

Også va me i gang.

Også gjekk det ikkje lenge før korets fyste uttalte målsetting blei satt på dagsordenen:

”Å synga foran samtlige pylsebuer i byen”.

Det klarte me. Før pylsebuene ikkje va någe aent enn historie.

Fra en av Pøsebukonsertene med TV-dekning foran Rudlå Bar & Pøsebod.

Med vennlig hilsen og mange med meg

Korets første & Søn
Sveinung Bendiksen

Mus. leder om korets dannelse

Det var en gang...

Det var utpå høstparten i 1983 at Bernhard O. Randulff ringte meg i et friminutt på Jåtten skole. Jeg hadde vært lærer der i ni år, og så plutselig fikk jeg telefonen som praktisk talt skulle snu opp-ned på litt av hvert i livet mitt. Vi skal starte et mannskor, sa Benna, og vi trenger dirigent. En Mus. leder. En som kan noter.

Jeg kjente den gode hr. Randulff fra før, også det gjennom musikken. Jeg hadde allerede vært korpsdirigent i over 20 år, og hadde kjøpt en del instrumenter hos ham mens han bygde opp Yamaha i Stavanger.

Det ble en morsom samtale. Jeg kjente at alle piggene jeg hadde strittet ut til alle kanter. Mannskor? Alvorlige menn i hvite luer som sang "Reddsomt ørnen stiger, Millom bakkar og berg og Barndomsminne fra Nordland?" Nei, tenkte jeg i mitt stille sinn. Men Bennaen ga seg ikke. Tenk om vi kunne samle byens befolkning til et slags Syng med oss i Konserthuset, med et eget mannskor med egen profil, lokket han med. Jeg lo både høylytt og inni meg. Mannskor? No way, tenkte jeg i mitt stille sinn. På den annen side, Bernhard O. Randulff kan antakelig selge mørtel i Sahara, så samtalen endte med at jeg lovet å tenke over saken, og han skulle få tilbakemelding etter en dag eller to.

Fra den første øvelsen 8.mars 1984

Foran: Mus leder Erik Lindboe, Bak fra venstre: Bernhard Randulff, Einar Kr. Fjermestad, Geir Ottesen, Svein Magne Moe, Kjell Tendenes, Alf Magne Berge, Erling Pettersen, Arne Andersen, Tor Børve og John Lunde delvis skjult bak Sveinung Bendiksen, (Disse tre var bare med en kort periode), Martin Økland, Ingvar Høyland

Jeg kom for sent til neste time. Og etterpå gikk jeg hjem og fortalte Månestråle om den spinngalne tanken om å starte et mannskor bestående av venner og venners venner. Men – heldigvis – det var ingen sympati å hente hos Månestråle. Følgende sitat er så godt som ordrett: Ta imot tilbudet, sa min hustru. Du har godt av å komme deg ut blant normale folk!

Og dermed var vi i gang. Jeg møtte ITKD, d.v.s. Bernhard O. Randulff, Geir Ottesen, Erling Pettersen og Sveinung Bendiksen både en og to og tre ganger, og etter hvert fant jeg ut at dette ville jeg bli med på. På en betingelse: at vi aldri skulle synge ”Reddsomt ørnen stiger”, men derimot finne andre musikalske ting å konsentrere oss om. Men hvor i alle dager skulle vi få noter fra? Jeg hadde saumfart noteforlagene og hadde ikke funnet noe som virket besnærende for et såpass særegent foretak. Det endte med at jeg fikk i oppdrag å finne to - tre sanger som vi skulle øve på den første øvelsen, og som jeg måtte arrangere. Jeg hadde aldri arrangert noe for mannskor, men jeg hadde både komponert og ført i pennen utallige arrangementer for janitsjarkorps og brassband. OK, tenkte jeg, noter kan jeg, så dette må vel gå?

Den første Årsmøte III festkonsert 1984.

Fra venstre: Geir Ottesen, Egil Erikson, Bertram Jacobsen, John Lunde, Frank Sande, Mus Leder Erik Lindboe (med ryggen til), Øystein Egeland, Eivind Brekk Lund. To unge Mører i forgrunnen.

Og det gikk. Tom Brown's Baby og Mother Nature's Son ble de to første sangene vi øvde på den første øvelsen i Typografenes hus i Dronningensgate 8. mars 1984. Mange av de fremmøtte visste ikke hvilken vei notemarket skulle holdes. Men etter et par whisky og et stykke fløtekake til innledning var humøret på topp, sanggleden likeså. Ikke minst var humøret på topp. ”La bilen stå” var et fremtredende motto, og et stort flertall lot den stå. Alle øvelser ble innledet med whisky og fløtekake. Og nesten alle røykte. Røyken omhylltet oss som den tjukkeste smog London kunne oppleve på 50-tallet. Den positive galskapen som ble ekstra trigget av medlemmenes behov for uavlatelig å opprettholde væskebalansen var en sann lise for en sliten sjel.

Som en kuriositet kan vi også påpeke det faktum at svært mange var bestemt på at vi aldri skulle ut og synge offentlig. Vi skulle kun møtes tredje hver torsdag (ja, for slik var det i starten), drikke whisky, spise fløtekake, ha det ekstremt morsomt, synge litt, og så rusle hjemover med gangsperr i magemusklene etter alle sprø innfall og kommentarer og alt.

For meg var det helt absurd å ikke bringe vårt sanglige budskap ut til Det norske folk. Og jeg var blant dem som øynet sjansen da vi tilfeldigvis øvde i Hillevåg en torsdag. I begeistringens rus stakk vi på skrå over gaten og hadde vår første, offentlige konsert i busslommen utenfor Haldors pølsebu. At honoraret var så-som-så betyr ingen ting, vi fikk nemlig en pølse på deling. Det som virkelig gledet oss denne kvelden, var alt oppstusset vår musikalske fremføring vakte. En stund var det nesten tilløp til trafikalt kaos, bilene saknet farten, de rullet ned vinduene og hoiet og klappet til oss. Endelig hadde vi nådd en milepæl: Vi var i ferd med å erobre folket.

Hvor lenge var så Adam i Paradis? Å starte hver øvelse med en whisky er selvsagt grusomt løye, men den musikalske kvaliteten og progresjonen var helst for spesielt interesserte. Etter hvert ble det noe slitsomt å ha det til de grader så løye hele tiden. Det endte med at Mus.leder gikk til ITKD's Efterfølgere & Søn og antydte at whiskyen måtte flyttes til et dertil egnet tidspunkt senere i øvelsen. Den nyss nevnte bestyrelse aksepterte dette, men avgjørelsen vakte til dels sterke reaksjoner blant medlemmene. Jeg husker spesielt et av medlemmene som tok meg til side og ga meg det glatte lag: Du kommer til å ødelegge hele koret, raste han, knallrød i fjeset av oppriktig sinne.

Den første Årsmøte III festen 1984

*I forgrunnen: John Lunde, Erling Pettersen, Åse Ottesen, Einar Kr. Fjermestad, ukjent mor, Kristian Cappelen-Smith.
I midten fra venstre: Anne Økland, ukjent, Bernhard Randulff, Geir Ottesen, Arne Martin Paulsen, Øystein Egeland, Tove Fjermestad, ukjent mor.
Bakerst fra venstre: Erik Lindboe, ukjent mor. Eva Lindboe, ukjent, Svein Magne Moe, ukjent, Bertram Jacobsen (med ryggen til), Inger Ellen Moe, ukjent mor, Øystein Egeland, ukjent mor.*

Tiden gikk, vi fikk øvd inn flere sanger, og snøballen begynte å rulle. Plutselig ble vi engasjert til å delta med munter sang både her og der, eller vi fant på å engasjere oss selv, f.eks. ved å innvie ”kulturhullet”, og synge utenfor byens pølsebuer.

NRK lokalen var på oss flere ganger, vi havnet på Norge Rundt, og vi blåste liv i Bennaens drøm om å fylle Konserthuset. Som kjent endte det med at Syng med oss nr. 1 gikk av stabelen i januar 1989. Og siden den gangen har vi opplevd litt av hvert. Noe har vært så-som-så, andre ting har vi gjennomført hederlig, og noen ting peker seg ut som store, musikalske milepæler i korets historie. Vi har gjennomført Drive-in konsert i parkeringshallen under Valberget, vi har vært på oppbyggelige turer – ikke minst til Danmark og Dublin og Kilkenny. Og vi har vært på VG-listen. Siste skjellsettende opplevelse var under Highland Games i Aberdeen i juni 2009, da koret i sin 25 års jubileumsrus leverte Den Ultimate Konsert foran et ellevilt publikum. Akkurat den konserten glemmer vi aldri.

Det var da vi fikk betegnelsen ”The world’s biggest rock’n’roll band”!

Fra åpningen av kulturhullet 1984

Mus. Leder i positur foran koret, flankert av Bertram Jacobsen og Tor Husebø.

*Fra konserten i Filmteateret under åpningen av Kulturhuset 1987.
Koroldermann Bertram Jacobsen klipper båndet.*

The world's biggest rock'n'roll band" får verbale blomster og takk fra Aberdeen's borgermester.